

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobce **Silba, s.r.o.** se sídlem Plzeň, Generála Píky 8, proti žalovanému **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2010, č.j. 2690/1.30/10/14.3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 14. 12. 2010, č.j. 2690/1.30/10/14.3, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2010, č.j. 2690/1.30/10/14.3, jímž bylo k odvolání žalobce

částečně změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 9. 2010, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikt na úseku bezpečnosti práce ve výši 50.000 Kč, když žalovaný svým rozhodnutím pokutu snížil na částku 30.000 Kč, v ostatních částech (povinnost nahradit žalovanému náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč) ponechal žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně beze změny. Žalobce se dále domáhal zrušení i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2010, č. j. 1309/6692/11/6.31/10/15.2/6.

Žalobce namítá, že:

1) žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a došel k nesprávným skutkovým závěrům, když v odůvodnění žalovaného, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně, není popsáno, v jakých konkrétních případech došlo k porušení přílohy nařízení vlády č. 101/2005 Sb., konkrétně bodu 10.2. Žalovaný ani správní orgán I. stupně do rozhodnutí nezačlenil své úvahy o hrozbě sesutí uloženého materiálu a následného zranění zaměstnance žalobce a žalobci tak není zcela vůbec zřejmé, co žalovaného vedlo k tomu, že vyhodnotil uložení předmětného materiálu jako nebezpečné a hrozící sesutím, když žalobce má za to, že sesutí uloženého materiálu a následně zranění zaměstnance se vymyká zdravému úsudku;

2) výrok napadeného rozhodnutí je nejasný a nesrozumitelný a neodpovídá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, ani § 90 odst. 1 písm. c), odst. 5 správního řádu;

3) napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a tedy není možno ani jej přezkoumat, žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje dostatečný popis podkladů pro jeho vydání ani úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, když dle jeho názoru žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a v dalším odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný má za to, že bylo prokázáno, že žalobce nesplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovenou v zákoně o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, neboť nezajistil pracoviště tak, aby pracovní podmínky pro zaměstnance z hlediska bezpečnosti

práce odpovídaly bezpečnostním předpisům a nepřijal potřebná opatření k odstranění nebo dostatečnému omezení nebezpečí pádu skladovaného materiálu stohováním. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce na pracovišti u Seřadiště-Koterovská skladuje předměty takovým způsobem, při kterém hrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání, což je zřejmé ze zjištěných nedostatků uvedených v protokolu o kontrole č. j. 1309/6692/11/6.31/10/15.2 ze dne 1. 4. 2010, a zaevidovaných pod č. 3 pořízené fotodokumentace. Co se týče druhé námitky žalobce, tuto žalovaný rovněž odmítá, má za to, že žalobce ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu interpretuje zavádějícím způsobem, neboť žalovaný pokutu žalobci snížil z 50.000 Kč na částku 30.000 Kč, svou úvahu odůvodnil. Dále žalovaný namítá, že žalobce neuvedl, v čem spatřuje nezákonnost a nesrozumitelnost výroku, neuvádí, co výroku vytýká. Žalovaný má za to, že výrok rozhodnutí je jasný, srozumitelný a vykonatelný. Co se týče třetí námitky žalobce, tuto žalovaný rovněž odmítá. Má za to, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmá zjištěná závadnost chování i skutková podstata správního deliktu. V rozhodnutí žalovaný uvádí zákon, dle kterého došlo ke správnímu deliktu, je názoru, že neuvádí své úvahy. Žalovaný poukazuje na hrozbu sesutí dle právního předpisu. Nemá za to, že vykládá právní předpisy. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a na své vyjádření k bodu 1) žaloby.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 1. 4. 2010 byla provedena na pracovišti žalobce, ul. u Seřadiště-Koterovská, kontrola inspektorem správního orgánu I. stupně, který zjistil, že žalobce, jakožto zaměstnavatel, mj. skladuje materiál a předměty takovým způsobem, při kterém hrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání (foto č. 3 až 5) a který je v rozporu s ustanovením bodu 10.2 přílohy nařízení vlády č. 101/2005 Sb. a nedostatek stejného charakteru byl též zjištěn při předchozí kontrole ze dne 23. 10. 2009. Žalobce tak opakovaně neplní povinnost, kterou mu ukládá § 2 odst. 1 písm. a), odst. 2 v návaznosti na § 23 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a § 3 odst. 1, § 4 odst. 1 bod 10.2 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí. Dne 25. 6. 2010 vydal správní orgán I. stupně příkaz č.j. 1309/6692/11/6.31/10/15.2/3, kterým uložil žalobci povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 60.000 Kč za dva správní delikty na úseku bezpečnosti práce a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. První správní delikt, ze kterého uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným, byl správním deliktem na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, druhý spáchaný delikt, kterého se měl žalobce dopustit, byl správním deliktem na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že nesplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, neboť nezajistil pracoviště tak, aby pracovní podmínky pro zaměstnance z hlediska bezpečnosti práce odpovídaly bezpečnostním předpisům a nepřijal potřebná opatření k odstranění nebo dostatečnému omezení nebezpečí pádu skladovaného materiálu-

stohováním, když při kontrole bylo zjištěno, že žalobce skladuje materiál a předměty takovým způsobem, při kterém hrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání a který je v rozporu s ustanovením bodu 10.2 přílohy nařízení vlády č. 101/2005 Sb. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Po provedeném správním řízení vydal správní orgán I. stupně dne 8. 9. 2010 rozhodnutí č. j. 1309/6692/11/6.31/10/15.2/6, kterým zastavil správní řízení ve věci spáchání prvního správního deliktu, a opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání výše popsaného správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, za který mu uložil pokutu ve výši 50.000 Kč a dále mu uložil povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že při kontrole na pracovišti žalobce bylo opakovaně zjištěno, že žalobce skladuje materiál a předměty takovým způsobem, při kterém hrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání. Námitku žalobce po shlednutí dokumentace, že nehrozí sesutí skladového materiálu, považoval správní orgán I. stupně za irelevantní, když uvedl, že požadavek skladovat materiál způsobem, při kterém nehrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání, je přímo stanoven předpisem. Proti tomuto rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž namítal stejné důvody, které následně namítl v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí zahrnul závěry správního orgánu I. stupně a dále doplnil, že z fotodokumentace má za to, že žalobce neprokázal, že dopravní značky jsou uloženy tak, aby při manipulaci s materiálem nehrozilo jejich sesutí, dále má za to, že svodidla nejsou uložena tak, aby i v případě nepříznivých klimatických podmínek nedošlo k jejich sesutí při manipulaci s ostatním materiálem, dále má za to, že nejsou stabilně uloženy palety na zámkové dlažbě a dlažba pod nimi.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud se v první řadě zabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí žalovaného není vůbec odůvodněno a žalobci tak není zcela vůbec zřejmé, co žalovaného vedlo k tomu, že vyhodnotil uložení předmětného materiálu jako nebezpečné a hrozící sesutím. V napadeném rozhodnutí, jehož větší část tvoří konstatování dosavadního průběhu řízení a následná citace výňatků z některých zákonných ustanovení týkajících se bezpečnosti práce, řízení před správním orgánem I. stupně a závěry provedené kontroly, správní orgán opakovaně toliko

uvádí, že žalobce ...*“skladuje materiál a předměty takovým způsobem, při kterém hrozí sesutí skladového materiálu při ukládání, manipulaci nebo odebírání...”*, bez jakékoli bližší konkretizace. Pouhý odkaz na znění právní normy, aniž by okolnosti byly žalovaným konkretizovány, považuje krajský soud za zcela nedostatečné. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, jak dospěl ke svému právnímu závěru; pouhý odkaz na fotodokumentaci je naprosto nedostatečný obzvlášť za situace, kdy žalobce v průběhu celého správního řízení namítá, že s tvrzením žalovaného, že by mohlo dojít k sesutí materiálu, naprosto nesouhlasí. V posuzované věci v napadeném rozhodnutí absentují jakékoli úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, což navíc žalovaný sám ve vyjádření k žalobě uvádí (žalovaný...*“poukazuje na hrozbu sesutí dle právního předpisu. Nemá za to, že vykládá právní předpisy...”*). Takový postup je v rozporu s citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. V souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu bylo dále povinností žalovaného jako odvolacího orgánu vypořádat se s odvolacími námitkami. Krajský soud uzavírá, že za řádné vypořádání námitek žalobce v odvolacím řízení žalovaného nelze považovat pouhé sdělení, že žalovaný...*“z fotodokumentace má za to, že účastník řízení neprokázal, že dopravní značky jsou uloženy tak, aby při manipulaci s materiálem nehrozilo jejich sesutí, dále má za to, že svodidla nejsou uložena tak, aby i v případě nepříznivých klimatických podmínek nedošlo k jejich sesutí při manipulaci s ostatním materiálem, dále má za to, že nejsou stabilně uloženy palety na zámkové dlažbě a dlažba pod nimi...”*, aniž by žalovaný popsal, jak k těmto závěrům dospěl. Správní orgán musí ve svém rozhodnutí uvést své úvahy a konkrétní skutečnosti, které ho vedly ke zjištění, že v daném případě hrozí sesutí materiálu, tedy zabývat se konkrétně např. sklonem uloženého materiálu, jeho množstvím, specifikem místa, konkrétním způsobem manipulace, za jakých konkrétních klimatických podmínek evidentně hrozí sesutí uskladněného materiálu, a zároveň by měl uvést, jak by měl být materiál uložen, aby sesutí nehrozilo. Pouze takto je rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné. Jak již judikoval zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2007, č. j. 19 Cad 88/2006-7, rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i pro ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Odůvodnění rozhodnutí vydané v odvolacím řízení musí poskytovat nejen právní, ale i skutkovou oporu výroku rozhodnutí. Tak tomu v případě napadeného rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí orgánu I. stupně není.

Pokud žalobce ve své žalobě dále namítal, že výrok napadeného rozhodnutí je nejasný a nesrozumitelný a neodpovídá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu,

ani § 90 odst. 1 písm. c), odst. 5 správního řádu, soud se tímto žalobním bodem nezabýval, neboť z něj není patrné, z jakých konkrétních důvodů žalobce považuje napadený výrok za nezákonný.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		2.000,- Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200,- Kč
1) příprava a převzetí věci		
2) sepsí žaloby		
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,- Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.008,- Kč
<i>Celkem</i>		<i>7.808,- Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. února 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu